

Vysokoškolská kvalifikační práce - magistři (diplomová práce)
posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: BcA. Maroš Belák

Název práce: Muž v parku

Slovní hodnocení:

Maroš Belák předkládá svou diplomovou práci v podobě série obrazů s názvem Muž v parku. Název série je metaforou. Beláka nezajímá zobrazování mužské postavy v parkové architektuře. Maroš Belák přesunul těžiště své práce k jeho obecnější fascinaci ohraničeným prostorem v podobě zahrad, hřbitovů, lesních mýtin apod.

Belák divákovi předkládá dvanáctidílný obrázkový scénář. V tomto scénáři autor ukazuje místa, k nimž má on sám velmi osobní vztah. Malíře zajímají konkrétní zákoutí, kontrasty divokých a kultivovaných tvarů, ostré přechody světla a stínu a hranice, které oddělují jeho vybrané místo. Zajímá ho napětí a mystika místa.

Maroš Belák by se tak mohl jevit jako krajinář, který divákovi z osobních pohnutek zprostředkovává jím vybraný námět a svou fascinaci úžasností přírody. Belákova práce však není výčtem pouhých míst či situací, které jsou autorovi blízké.

Maroš Belák přemýšlí o své sérii jako o celku, který se odehrává v přesném časovém sledu. Právě čas je pro Belákova „procházku“ důležitý. Tím že divák může sledovat měnící se krajinu v ubývajícím světle západu slunce v časové posloupnosti, vzniká účinný moment zpřítomnění. Vypointování svého záměru přenesl do celistvé instalace.

Obrazy Belák představuje pomocí lyrické, hutné malby, která je autorovým bezesporu nejsilnějším výrazovým prostředkem. Domnívám se, že je to právě malba, která je i hlavním klíčem ke čtení jeho obrazů. Skrze vystavené obrazy, můžeme vnímat dlouhodobý zájem o nabismus, německý expresionismus a jeho epigony.

Nedostatek Belákovy diplomové práce však nacházím právě v malířském pojetí. Vidím zde rozkol mezi autorovým zápalem pro malbu, citem pro barvu, fascinací přírodou a mezi výslednými obrazy. I přes autorovo pochopení malířských prostředků se domnívám, že příliš stejným způsobem malby své dílo „zploštuje“. Belák tahá jedním štětcem v jednom rytmu na všech plátnech, ať maluje keř nebo oblohu a jen málo kdy onen způsob změní. Ono vizuální „obžerství“, které bychom u podobné malby mohli čekat, se v Belákově pojetí nekoná úplně. Barevná škála je z nějakého důvodu omezená, ale nevyhrocená a opakuje se stejně, jako již zmíněný systém tahů. Ne vždy jsou taková opakování odůvodněná. V Belákových obrazech, ať už v kompozicích, v užívání barevné škály nebo při hledání tvarů, bych vzhledem k námětům plným napětí a světelných či tvarových změn očekával větší rafinovanost.

Belákova malba je kvůli zmíněné absenci některých malířských prvků místy nekošatá a v některých pasážích příliš vágní, což podporuje i technické provedení samotných obrazů.

Diplomovou práci BcA. Maroše Beláka považuji za mezník jeho dalšího rozhodování, ve kterém se odráží autorovy užívané postupy a nové úvahy o malbě.

Otázkou tedy je, jakým způsobem autor bude rozvíjet odkaz svých oblíbených směrů v souvislostech současné malby ve svém díle dál.

Závěrečné hodnocení: C

Posudek vypracoval: MgA. Břetislav Malý